

Sygn. akt II AKz 129/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)

Sędziowie: SA Janusz Jaromin

SA Andrzej Wiśniewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **D. W.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt II K 29/13

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu D. W. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Skazany D. W. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego, obejmującego kary orzeczone wobec niego wyrokami w sprawach Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. o sygn. akt: II K 50/99, II K 3/04 oraz II K 174/11.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, wskazując, że

w przedmiotowej sprawie brak podstaw do wydania wyroku łącznego, bowiem m.in. podstawą wydania wyroku łącznego jest popełnienie dwóch lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw - art. 85 k.k. W niniejszej sprawie wyrok (najwcześniejszy z wnioskowanych) w sprawie II K 50/99 zapadł w dniu 30 września 1999r., zaś kolejnego czynu zabronionego skazany dopuścił się w dniu 28 października 2003r. (II K 3/04), a więc już po dniu wydania pierwszego chronologicznie wyroku II K 50/99. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby do dnia dzisiejszego zmieniły się okoliczności, tj. pojawiło się kolejne prawomocne skazanie za czyn sprzed dnia 30 września 1999r. Brak również możliwości połączenia kary wynikającej z wyroku w sprawie II K 3/04 z inną karą. Wyrok ten zapadł bowiem w dniu 04 marca 2004r. Skazany kolejnego czynu dopuścił się zaś w nocy z 16 na 17 czerwca 2011r. (II K 174/11), a więc już po wydaniu wyroku w sprawie II K 3/04. Należy więc ocenić, iż nie zachodzą przesłanki określone w art. 85

k.k. do wydania nowego wyroku łącznego, bo czyny objęte kolejnymi wyrokami były popełniane już po poprzednich skazaniach, a nie zanim one zapadły. Wobec powyższych względów należało umorzyć postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła obrońca D. W.

i zaskarżając je w punkcie 1 w całości, zarzuciła temu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, polegający na przyjęciu, że brak jest podstawy prawnej do wydania wyroku łącznego podczas, gdy zdaniem skazanego wszystkie wyroki podlegają łączeniu. Tak argumentując skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez obrońcę skazanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Odwołanie obrońcy wnioskodawcy, nie zawiera w swym uzasadnieniu żadnego wyводу, który pozwalałaby poczynić ustalenia, czy też ocenę prawną odmienną od tej, którą przedstawił Sąd meriti. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji zasadnie stwierdził, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego i postępowanie należało umorzyć. Wobec jednak zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia należy wskazać, że Sąd Okręgowy, w zgodzie z zebraną w sprawie dokumentacją, dotyczącą skazań D. W., podał jakie wyroki podlegały analizie pod kątem spełnienia przesłanek z art. 85 k.k.

Pierwszym chronologicznie wyrokiem jest orzeczenie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 30 września 1999r. w sprawie II K 50/99 za popełniony w dniu 13 lipca 1996 roku czyn z art. 210 §2 d.k.k.. Kolejnym jest zaś wyrok wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 4 marca 2004r. w sprawie II K 3/04 za popełniony w dniu 28 października 2003 roku czyn z art. 280 §2 k.k. i in. Czyny za które orzeczono karę wyrokiem o sygn. II K 3/04 został popełniony po dacie pierwszego chronologicznie wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim (sygn. akt II K 50/99).

Następnym chronologicznie wyrokiem jest wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 7 marca 2012r. w sprawie II K 174/11, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2012r. w sprawie II Aka 100/12, za popełnione w nocy z 16 na 17 czerwca 2011r. czyny z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 148§2 pkt 2 k.k. i in. Również w tym przypadku, czyn za które orzeczono karę został popełniony po dacie kolejnego pierwszego chronologicznie wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. (sygn. akt II K 50/99) oraz drugiego z wymienionych wyroków - Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. (sygn. akt II K 3/04).

Biorąc zatem pod uwagę powyżej wskazaną analizę należy zauważyć, że wszystkie czyny objęte wymienionymi wyrokami pozostają ze sobą w takim związku chronologicznym, że nie zostały spełnione przesłanki materialnoprawne o których mowa w art. 85 k.k. W konsekwencji powoduje to brak możliwości do wydania wyroku łącznego i konieczność umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k., tak jak to zrobił Sąd I Instancji. Zgodnie bowiem z treścią art. 572 k.p.k. **Sąd umarza postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego** wtedy, gdy nie istnieją warunki do połączenia wyroków wskazanych we wniosku ani też nie ma możliwości połączenia w wyrok łączny innych skazań danej osoby. W niniejszej sprawie tego rodzaju sytuacji zachodzi, na co prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy.

W świetle powyższych okoliczności, nie widząc podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny w Szczecinie postanowił jak na wstępie.

O kosztach obrony udzielonej z urzędu w przedmiotowym postępowaniu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie §14 pkt 5 rozporządzenia z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U 02.163.1348 z późn. zm.). Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku obrońcy o przyznanie kosztów za przejazd z G. do S. na rozprawę w dniu 29 kwietnia 2013r. Skoro bowiem wnioskująca o przyznanie tych kosztów widziała potrzebę osobistego udziału obrońcy skazanego na posiedzeniu przed Sądem Apelacyjnym, to mogła wystąpić o wyznaczenie profesjonalnej pomocy adwokata w miejscu siedziby sądu, bez konieczności generowania dodatkowych, znacznych kosztów postępowania.